

NEM ERŐVEL, SEM HATALOMMAL

2014. augusztus 10.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Izrael és Gáza felett közösen elimádkozzuk a Zsoltár 46,9 versét. Az Ige uralmát oda küldjük és ezzel is támogatjuk Sanders pásztorunk imaútját. Megvallásunk így szól: „Atyám, Te háborúkat szüntetsz meg a föld széléig, ívet törsz, kopját rontasz, hadi szekereket égetsz el tűzben!” A Jézus nevében köszönjük meg, hogy *gondja* van az Igére, és mindezt *betölti*. Tudjátok, *aki megáldja* Izraelt, az áldott lesz.

Hálákat adunk és imádunk Atyám. Drága Úr Jézus Krisztusunk van, aki megmutatja a dicsőségét és ma is meg fogjuk tudni, hogy Ő él, ahogy énekeltük a dalban, hogy: Jézus él. Ahányan vagyunk, annyiféle bizonyosságot tehetnénk.

Elmondhatnánk, hogy csak most az elmúlt héten hogyan mutatta meg, hogy Ő él és milyen hatalmas dolgokat cselekedett. Egészen biztos vagyok abban, hogy mindannyian, akik már az Úrral jártok egy ideje, vannak az életetekben bizonyosságaitok az Ő jóságáról, hétről hétre.

De most azért jöttünk össze, hogy megértést vegyünk Isten Igéjéből. Egy olyan rész következik, amit nagyon erőteljesen mutat a Szellem a szívemnek. Ez pedig, hogy az Úr üzeni nektek, hogy „nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Szellememmel”! Ezt fogjuk ma megtanulni, megvizsgálni, megérteni és még inkább járni ebben.

ZAKARIÁS 4,1–10.

1. Majd visszatért az angyal, aki beszélt velem, és felköltött engem, mint mikor valaki álmából költetik fel.

2. És mondá nékem: Mit látsz te? És mondám: Látok ímé egy színarany gyertyatartót, tetején az olajtartója, rajta pedig annak hét szövétneke, és hét cső a szövétnekekhez, amelyek a tetején vannak;

3. És mellette két olajfa: egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak bal oldalán.

4. És felelék, és mondám az angyalnak, aki beszél vala velem, mondván: Mik ezek, Uram?

5. És felele az angyal, aki beszél vala velem, és mondá nékem: Hát nem tudod-é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram!

6. És felele, és szóla nékem, mondván: Az Úr beszéde ez Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Szellememmel! azt mondja a Seregeknek Ura.

7. Ki vagy te, te nagy hegy? Lapállya leszel Zorobábel előtt, és felviszi a csúcskövet, és ilyen kiáltás támad: Áldás, áldás reá!

8. És szóla hozzám az Úr, mondván:

9. A Zorobábel kezei veték meg e ház alapját, és az ő kezei végzik el azt, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem hozzátok.

10. Mert akik csúfolták a kicsiny kezdetet, örülni fognak, ha meglátják Zorobábel kezében az ónkövet. Hét van ilyen, az Úrnak szemei ezek, amelyek átpillantják az egész földet.

Nagyon-nagyon áldott rész és igen erőteljesen profetikus rész az Ószövetségből. Zakariás könyve egy rövid kis prófétakönyv, és minden fejezetében egy-egy *látomásba avat be* minket, ahol a próféta az angyaltól hozott látomásokban részesül.

Egy párbeszéd zajlik az első versekben. Az angyal kérdez, Zakariás pedig felel. Azután Zakariás kérdez, és az angyal felel. A látás, amit mutat neki az angyal, egy csodálatos arany gyertyatartó. A második versben olvashatjuk ennek leírását.

Egy gyönyörű *arany gyertyatartót* lát. Tudjuk, hogy az arany gyertyatartó a Bibliában több helyen is megjelenik, mint ami Isten *világosságát* hozza az Újszövetségben. A Jelenések könyvében a *Gyülekezet* jelképe az arany gyertyatartó. Nekünk, mint a Gyülekezetnek *ragyognunk* kellene Istennek azt a *világosságát*, amit a világ még nem ismer. Rajtunk *keresztül* tudja Isten megvilágítani őket.

Egy ilyen gyertyatartót lát már az Ószövetségben a próféta. A két oldalán pedig lát *két olajfát*. Az olajfákból pedig *két aranycsővön* jön a gyertyatartó *olajjal* való ellátása, ami végtelen forrás, mert az Úr kertjéből fakad. *Kifogyhatatlan* ellátása van ennek a gyertyatartónak, hogy örökkön-örökké ragyogjon a fénye.

A harmadik versben van ennek a leírása. Tovább folytatódik a párbeszéd. A negyedik versben kérdezi Zakariás, hogy: Mik ezek? Az angyal válaszol neki, hogy: Nem tudod-é? A tudatlanságát közli Zakariás, mert azt mondja, hogy: Uram, nem tudom. És ekkor szól neki az angyal, és így beszél: Az Úr beszéde ez Zorobábelhez. Tehát az angyal egy *üzenetet* hozott.

ZAKARIÁS 4,6.

6. ... Az Úr beszéde ez Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Szellememmel! azt mondja a Seregeknek Ura.

Egy *üzenet* van ebben a képben, amely a mai napig igen erőteljes tanulság nekünk: az Úr munkáit, az Úr világosságát itt a földön sem az ember erejével, sem a földi és világi hatalmakkal nem fogja tudni soha senki terjeszteni, hanem csak az én Szellememmel – mondja az Úr.

Az én *Szellemem* végzi ezt a munkát, az én Szellemem *erejével* és a Jézus Krisztusom *hatalmával* lesz ez a munka – mondja itt az Úr. És ennek a gyertyatartónak a fénye így fog *kiragyogni* a világra – az én Szellememmel!

A hetes versben egy nagyon érdekes kérdés jön, így szól ez a profetikus rész: **Ki vagy te, te nagy hegy? Lapályá leszel Zorobábel előtt.** Zorobábel Isten felkentje. **És felviszi a csúcskövet, és ilyen kiáltás támad: Áldás, áldás reá!**

Vagyis az *Úr munkája* előtt, amikor Ő elrendeli ezt a világosságot, *semmilyen „hegy”* nem áll meg. Nincs olyan hegy. Hallod-e az Úr hangjában ezt a kicsengést, amint kérdezi: **Ki vagy te, te nagy hegy?** Mit képzelsz te, hogy meg tudsz állni az Úr útjai előtt? **Lapályá leszel!** Mondja neki az Úr.

Úgy *eltűnik*, mintha nem is lett volna. Lapálya leszel az Úr orcája előtt. És *kiáltás* támad. Ez a kiáltás honnan támad? A *szentek* seregéből: Áldás, áldás reá! Vagyis nekünk meg kell *áldanunk* az Úr munkáit itt a földön. Ez a *köteles* részünk. A „hegyekhez” szólunk kell.

Ha valami akadályozza a „templom” építését, a világosság növekedését, akkor *szólnunk* kell. *Ki vagy te*, nagy „hegy”? Ki vagy te, betegség, hogy azt gondold, hogy akadályozhatod az Úr munkáját? Tudod mi a te részed? Meg van írva: *Lapálya* leszel! Áldás és áldás az Úr munkáira, és áldás reá, és áldás reá.

Kiáltanunk kell ezt, úgy ahogy itt van írva. Kiáltás támad. A *szenteknek fel kell kelni* végre, és kiáltanunk kell ezeket a profetikus szavakat az Úr munkáira. – Áldás, áldás az Úr munkáira! Hegyek, lapálya lesztok az Úr orcája előtt. Eddig az angyal üzenetét hallottuk. A nyolcas versben az Úr kezd szólni a prófétához.

ZAKARIÁS 4,9.

9. A Zorobábel kezei veték meg e ház alapját, – vagyis egy házra vezet most a figyelmünket az Ige – **és az ő kezei végzik el azt, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem hozzátok.**

Nemcsak hogy *megvetették* a Felkent kezei e ház *alapját*, hanem a Felkent kezei fogják azt *bevégezni*, mondja az Úr. Mert nincs olyan hegy, ami meg tudná akadályozni a Felkent munkáját. Szólt a szívedhez most az Úr! Felébredt a hited.

Nincs olyan hegy, ami akadályozna. Zorobábel kezei vetették meg e ház alapját és az Ő kezei végzi be azt. Amit az Úr *rád bízott*, azt be fogod tölteni, azt be fogod *teljesíteni*. És a *szentek serege* így kiált rá: Áldás, áldás reá, áldás arra a munkára. A Felkent kezei vetették meg e háznak az alapját.

Ennek a háznak is az alapját a Felkent kezei vetették meg. És ahol az Úr elkezdte úgy be is fejezi azt, bevégzi azt. Az Ő kezei végzik el azt, és megtudod, hogy a Seregek Ura küldte el az Ő felkent szolgáját. Profetikus szó ez a mai időre.

Egy *szent templom* épül ugyanis, egy olyan templom... Az Ószövetségben is építették a templomot. Itt erre vonatkozik az alapkő, és az Ő kezével fejezi be, és teszi fel a koronakövet. Az utolsó kőig az Úr építi a templomát. Ugyanez igaz ma az Újszövetség templomára.

Egy *szent templom* épül, egy *új templom* épül, és *élő kövekből* épül. Itt mindannyian tudjuk, hogy ennek a templomnak, ennek az épületnek *részei vagyunk* egyenként, tagonként élő kövei vagyunk. Az Ő kezei vetették meg e ház alapját, az Ő kezei végzik el azt, és az Ő kezei viszik fel a csúcskövet. Ezt üzeni itt az Úr neked. Semmi nem állhat az Úr útjába.

Ahogy az Úr ma az Ő templomát építi; nem emberi erővel építi, nem földi hatalmakkal építi. Nem erővel, és nem hatalommal, hanem az *én Szellemmel* – mondja az Úr. Az Ő drága Szent Szellemével, akit kirendelt ebbe a világba, építi az Ő templomát. Ezért semmi nem állhat az útjába, hogy *beteljesítse* a templom felépítését. Az Újszövetség azt mondja nekünk, hogy – teljesen meg vagyok győződve.

FILIPPI 1,6.

6. Mert meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, be is végzi a Krisztus Jézusnak napjáig.

A *teljes meggyőződés* az egy hit. A *hit* a nem látott dolgokról való meggyőződés. Pál itt azt mondja, hogy teljes mértékben hiszem, teljes mértékben meg vagyok róla győződve, **hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, be is végzi a Krisztus Jézusnak napjáig:**

Vagyis, aki letette az alapkövet, Ő viszi fel a csúcskövet. Az Úr munkáinak senki nem állhat ellent. **Ki vagy te, te nagy hegy?** Bármilyen állna az útjába, meg van prófétálva: Lapállya leszel, **lapállya leszel az Úr előtt!** Látnunk kell ezt.

Az Ő Szelleme által minden „hegy”, ami *kevélykedik* az Úr ismerete ellen, az Úr munkája ellen, az Úr küldetései ellen, az Úr dolgaival szemben, az Úr gondolataival szemben, az Úr szándékaival szemben, *lapállya* lesz az életünkben. Szeretném, ha beleegyeznél ebbe, hogy ez így van megírva. Lapállya lesz az életünkben. Úgy eltűnik az életünkből, mintha ott sem lett volna soha.

Ezt akkor kell látnod, amikor még a „hegy” előtted van, mert ez akkor kihívás! Ha már eltűnt, akkor már nem is gondolsz rá. De amíg ott van előtted, addig igenis *szólnod* kell, hogy: *Áldás* az Úr munkáira, *áldás* az Úr útjaira, *áldás* az én küldetésemre! Áldott legyen az Úrnak ez a munkája, áldott legyen az Úrnak ez a temploma! És minden akadály lapállya lesz az életben. Ámen!

Bizony van *hangja* Krisztus Testének, mert erre csak annyit lehet mondani, hogy Ámen. Mindig lesznek olyanok, akik csúfolják a kicsiny kezdetet, mint ahogy itt is mondja a tízes vers: **Mert akik csúfolták a kicsiny kezdetet...**

Amikor az Úr elkezdi építeni egy munkát, egy helyi gyülekezetet, vagy egy közösséget, vagy egy kórházi szolgálatot, vagy bármit vehetnénk példának az életünkből, amit mi magunk megtapasztaltunk, hányszor halljuk a világból azt a csúfolkodó szót: ugyan nem képzeled, hogy te elmész oda, akkor majd meggyógyulsz? Ugyan nem képzeled, hogy te majd valaha gyarapodni fogsz? Mindannyian kaptunk ilyen kis csúcsogó hangokat az életben.

Azt mondja az Úr, hogy akik *csúfolták* ezt a kicsiny kezdetet, amiben te a hitedet elkezdted építeni, még azok is *örvendezni* fognak, amikor meglátják Zorobábel kezében az ónkövet. Még azok is *örvendezni* fognak, mert meg fogják látni, hogy az Úr *beteljesíti* a munkáját. Hogy az Úr nemcsak elkezdte építeni az Ő templomát, hanem felépíti azt, és beteljesíti azt.

Ezek a kis csúfolók is *örvendezni* fognak a végén. Így lásd őket. Ha *csúfolkodnak*, mindig *áldd meg* őket az Úr Igéjével. És tudd meg, hogy egy napon *meglátják* őket is, hogy az Úr beteljesíti az Ő templomának építését és ők is *örvendezni* fognak.

Semmi másba nem vethetjük a *bizodal munkát*, csak az *Úrba*. Ebből ez a tanulság, mert *nem erővel*, és *nem hatalommal* fogja elvégezni az Úr, és nem a te jó kapcsolataiddal. Van, aki abban bíz, hogy neki olyan nexusai vannak, hogy ő biztos előbbre lép majd az életben.

Van, aki a pénzében bíz, hogy annyi pénze van, hogy biztosan a legjobb orvost is meg tudja majd fizetni. És az emberek sok mindenben bizakodhatnak, de tudd meg, hogy semmi másba nem lehet belevetni a *bizodal munkát*, mert az Úr Igéje, csak Ővele teljesedik be. Az Ige azt mondja a Zsoltárokból:

ZSOLTÁR 20,7–8.

7. Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak; mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevére emlékezünk meg.

Nagy tanulság ez. Jézus *neve* az, amiről meg kell *emlékeznünk* minden ilyen kihívásnál, amikor egy „hegyhez” érkezünk. Nekünk *adatott* ez a név, a Jézus neve, és nekünk erről a névről kell megemlékeznünk. És *segítségül* hívjuk minden egyes próbában, amikor a „hegy” előtt állunk. Van egy név nekünk, a leghatalmasabb név, egy felmagasztalt név, egy *győzedelmes* név. És mi nem a szekerekben és nem a lovakban bízunk, hanem az Úrnak, a mi Istenünknek *nevére emlékezünk* meg – mondja a Zsoltáros.

ZSOLTÁR 20,8.

8. Azok meghanyatlanak és elesnek; mi pedig felkelünk és megállunk.

Ez lesz a végük, mi pedig felkelünk és megállunk. Halleluja! Ez a mi osztályrészünk, ha az Úrban bízunk. Ugyanazokon a dolgokon át kell menni. Nincs garantálva, hogy az ördög veled kivételt fog tenni. De az meg van írva, hogyha te az Úr *nevében* bízol, akkor te *felkelsz* és megállsz abban a helyzetben, és az a hegy lapálya lesz az életedben. Ezt tudnod kell, hogy ez így van megírva. Ugyanezt tanítják a következő Igék.

ÉSAIÁS 31,1. 3.

1. Jaj, azoknak, akik Egyiptomba mennek segítségért, és a lovak erejében bíznak, és nem néznek Izraelnek Szentjére, és az Urat nem keresik.

3. Hiszen Egyiptom ember és nem Isten, és lovai hús és nem szellem,

Itt Isten elmagyarázza nekünk érthetően, hogy akármilyen erős paripákban bízol – ez a mai világban lehet bármi, amit e világ gazdagsága tud hozni –, ha abban bizakodsz, akkor elesel és meghanyatlasz. És nem tudsz felkelni többé, mert ezek csak ember, és nem Isten – mondja az Írás. Ember ereje és hús, és nem szellem – így folytatja.

Ne a hústestben bizakodjál, ne a hústest erejében, hanem a Szellemben. Az Urat, és a Szellemet kell *keresni*. Az Úr ugyanis a templomát a Szelleme által építi, ahogy olvastuk. Nem erővel, és nem hatalommal, hanem az *én Szellemmel* – mondja az Úr.

A Szelleme által építi ezt a templomot. Isten hajlékává építettünk, meg van írva az Igében. Isten hajlékává építettünk a Szellem által. Ugyanis Isten lakozást keres itt a földön. Egy „épület” épül a Szellem által. Egy szent templommá növekedünk az Úrban. Elolvassuk ezt itt:

EFÉZUS 2,21–22.

21. Akiben az egész épület szép renddel összeillesztve, növekedik szent templommá az Úrban; – Egy templom épül, látod-e?

22. Akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Szellem által.

Vagyis Isten egy *hajlékot* keres magának itt a földön. És a Szellem által építi ezt a házat. Erről szól a *gyülekezeti* munka. A Gyülekezet nem más, mint *Isten hajléka* itt a földön. Ezt a templomépítést pedig minden nap meg kell áldanod, kiáltanod kell, hogy: *Áldás reá!* Áldás reá! Semmi nem akadályozhatja ezt a munkát. Lapálya lesznek a hegyek.

Prófétálnod kell felette Isten szavait. Naponta meg kell *áldanod* ezt a templomépítést. Ez egyfajta imádság. Akik csúfolják a kicsiny kezdetet, vigasztald magad, hogy örvendezni fognak, ha meglátják annak a végét.

Mi a cél? Miért épül egy templom, és miért mennek oda be az emberek? *Imádatra*. Azért mennek oda be, hogy Istent imádják. Istent imádni megyünk be a templomba. Erre építi Isten az Ő templomát itt a földön, hogy imádat hangozzék el az Ő templomából.

Te vagy egyedül méltó, Atyám, a dicséretre, *imádni* jöttem Téged, csak Téged imádlak egyedül. Minden körülmények között imádlak. Imádlak Téged éjjel és nappal, szüntelen. Imádlak Téged minden körülmény felett, minden nehézség felett. Imádlak Téged ebből a templomból. Ez az *édes illat* kell, hogy felszálljon a templomodból Istenhez. Ez a *célja* Istennek, ezért építi ezt a templomát. Ámen!

Isten *lakozást keres* itt a földön a templomában és építi a templomát. Az Ő Felkentjével tette le az alapkövet, aki a Jézus Krisztus volt. Az elsőszülött a halálból. És az utolsó követ is

Isten fogja belehelyezni a templomába. És amikor *elkészül* ez a templom, akkor tudjátok mi lesz? Jön az *elragadtatás*.

Ezt sem hiszi a világ, de nem baj, mert amikor elmegyünk, akkor majd meglátják. Sok mindent fognak akkor végiggondolni az emberek. Hogy hogyan is mondták, amikor még itt jártak? Túl sokan fogunk egyszerre eltűnni és ez lesz, ami majd megnyitja a szemüket. Próbálnak majd magyarázatokat hozni, de egyik sem lesz oda illő és akkor sokan fogják elkezdeni *keresni az Urat*. Ez egy másik rész, csak jelzem nektek, hogy ez az idő *hamar* itt lesz.

Lakozásról van szó, aminek kétféle szintje van. Az első, amikor azt mondja az Ige, hogy én *Őbenne*. Jézus imádkozik így. Amikor mi veszünk *Őbenne* lakozást, ez az *újjászületés*. Ez jelent számunka *oltalmat*, mert el leszünk *rejtve* *Őbenne*. Tehát ez egy oltalmat jelent. Mondja az Ige, hogy a mi életünk el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben. Ez az, amikor én *Őbenne* vagyok. Ez a lakozás első szintje.

Ugye Isten is egy Szellem, és mi is egy szellem vagyunk. Vagyis az egyik szellem a másikban lakozást vesz. Ez az *újjászületés*, amikor mi Istenben lakozást nyerünk, helyet kapunk ott, *újjászületünk*, *újjonnan* leszünk. Új szellemmé leszünk és Isten Krisztusának Testébe belekerülünk.

Van azonban még egy lakozás, amikor azt mondja Jézus, hogy: *Ő énbennem*. Mit jelent, amikor *Ő énbennem* van? Amikor *Ő énbennem* keres lakozást és *vesz lakozást*. Írja az Ige, hogy Krisztus bennünk, a dicsőségnek ama reménysége. Nagyon sokat idézzük ezt az Igét. Azt is idézzük, hogy élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Ekkor mi történik? Ekkor Krisztus *vesz bennem lakozást*.

Ez az, amikor az *Ő hatalmának pálcáját* kinyújtja bennünk. Ha itt a földön *Ő lakozást* tud venni bennünk, akkor az *Ő hatalma érvényesülni* fog az életünkben. És nem lesz olyan hegy, aminek ne tudnánk parancsolni és mondani: – Figyelj hegy! Te lapályá leszel az én életemben! És az *Úr megcselekszi*, mert bennünk van, és a hatalma pálcáját kinyújtotta Jézus nevében.

Én tehát a mennyben vagyok elrejtve *Őbenne*, az Atya pedig *bennem* van elrejtve itt a világban. Azt írja, hogy a világ nem ismer minket, nem látja, hogy ki lakozik bennünk. Az Atya el van rejtve mibennünk.

A világnak fogalma nincs róla, hogy ki járkal az utcán, amikor te méysz arra, mert nem tudja, hogy a mindenható *Istent hordozod* magadban, hogy *Ő lakozik benned*. Hogy az *Ő ereje* van benned, hogy az *Ő hatalma* van benned, hogy az *Ő temploma* lettél.

Nem látja a világ, de te tudod. Ez a lényeg. Neked tudnod kell, hogy a templom épül, és Isten *imádatára* épül, és Isten *hatalmának a kiárasztására* épül. Nem a mi dolgunk, hogy elhitessek a világgal vagy bárkivel, hogy ez így van. A mi *részünk*, hogy *hirdessük* az Evangéliumot, ami Istennek *ereje*. A Róma levélben írja a Biblia:

RÓMA 1,16.

16. Mert nem szégyellem a Krisztus Evangéliumát; mert Istennek ereje az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek.

Vagyis, ha *szólod* az Evangéliumot, Isten ereje *működésbe* fog lépni. Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére. Én szeretem hozzátenni, hogy minden hívőnek a gyógyulására. Mert az *üdvösségben* ott van a *gyógyulásunk* is. Tehát az Evangéliumban van a lényeg, és ahogy *hirdeted* az Evangéliumot, Istennek ereje jelen lesz arra, hogy *munkálkodjon*.

Hallottam valakit, aki azt mondta – miközben hirdettük az Evangéliumot –, hogyha Isten ilyen gonosz tudott lenni, hogy megölte az egyszülött Fiát, akkor neki az ilyen Isten nem kell.

Az, hogy az emberek hogy vélekednek, az már nem a te részed. A drága *Szent Szellem* az, aki keresi a szíveket és *győzi meg a szíveket*, hogy az úgy van, amit te mondasz.

Ennek a drága embernek még kellett egy kis világosság, hogy ne így gondolkodjon erről. Meg volt tévesztve. *Nem érezte át* azt a szívet, amit az Atya szíve érzett, amikor *odaadta értünk* az egyszülött Fiát. Ez nem volt egy könnyű döntés. Nem volt egy egyszerű döntés, hogy odaadta értünk, hogy neki azokon a dolgokon végig kellett menni, hogy minket kiszabadítson.

Amíg valaki ezt el tudja legyinteni magától, addig a Szent Szellem ott még nem tett bizonyosságot. Nélküle pedig nem lehet előbbre haladni, mert meg van írva, hogy nem erővel és nem hatalommal megy. Hiába hozol bármilyen rendeletet, hogy az illetőnek hinnie kell, attól az még nem fog menni, mert *az én Szellemem által van a munka* – mondja az Úr.

Ezt meg kell nagyon érteni, hogy *Istennek ereje* kezd el működni, és a *Szelleme által végzi* az Úr ezt a munkát. Az, hogy ti itt vagytok és hisztek, ez a Szellem munkája volt, hogy mindannyian itt vagytok. Nem ember győzött meg róla benneteket és nem emberi bölcsesség győzött meg benneteket. Pál mondja a következőt:

1KORINTHUS 2,4–5.

4. És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédeiben, hanem Szellemnek és erőnek megmutatásában állott:

5. Hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.

Vagyis nem bölcselkedésből akarta megnyerni a másikat és senkit nem akart elhíttetni azzal, hogy ez így van. Egész egyszerűen tisztán állunk Isten előtt, és az Istenből szólunk Isten előtt a Krisztusban, Isten *igazságát*.

S ha valakinek *megdobban* rá a szíve, akkor azt a munkát a Szent Szellem végezte. A Szellem építette be azt a templomba élő kőként. Ezért nem kell erőszakosnak lennünk, ha hirdetjük az Evangéliumot. A *szelidség szellemével* kell menni, nem kell erőszakosnak lenni.

Azt mondja az Ige, hogy **az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédeiben, hanem Szellemnek és erőnek megmutatásában állott, hanem Szellemnek és erőnek megmutatásában.**

Vagyis, ha az Igét szólod, és nem emberi bölcsességben beszélsz, hanem a *színtiszta Igét* szólod a szívedből, akkor a *Szent Szellem munkába indul*, és elkezd hozni a Szellemnek és az erőnek megnyilvánulásait, és az *nyeri meg* a világot.

Amikor elkezdted látni a könnyeket a másik szemében, amikor beszélsz Krisztusról, akkor tudod, hogy *megérintette a szívét*. Ezt nem tudja elvégezni az ember, csak a Szent Szellem és a Szellem által épül a temploma. Ezt a részt tehát a Szent Szellem végzi a szívekben, és ez nem a mi feladatunk.

Ne bántson benneteket, ha valakinek beszéltek és úgy tűnik, hogy falra hányt borsó. A *ti részeteket elvégeztétek*, és hálaadással menjetek tovább. Nem titeket utasítottak vissza, hanem az Urat. Neki jobban fáj – higgyétek el –, mint nektek. De csak Ő tudja a szíveket vizsgálni, csak Ő látja, hogy melyik az a szív, amelyik készen áll arra, hogy azt befogadja.

Az Evangélium hirdetése ezért a mi részünk, amit nagy örömmel és sok hálaadással kell tenni, hogy az Evangélium hirdetéséből azután *Szellemnek és erőnek* bemutatása lesz. Itt látod, hogy *nem erővel* és *nem hatalommal* folyik a munka, hanem az én *Szellememmel*. Nagyon fontos megismerni a Szent Szellemet, mert Őáltala megy a munka.

Azok a keresztyének, akik *kihagyják* a Szent Szellemet, és nem ismerik el a Szent Szellem keresztség fontosságát, azoknak pont ez az *alapkő hiányzik*, amikor az Urat akarják szolgálni. Mennek hirdetni az Evangéliumot, de nincsenek ott az erők, mert a Szent Szellemnek *nem adtak helyet*. Emberi bölcsességben akarják elvégezni, és úgy nem megy.

Az Evangélium hirdetésében van egy nagyon fontos momentum, aminek mindig el kell hangozni. Szeretném, ha ezt az Ésaías 53. fejezetéből elolvassánk együtt, mert egy olyan nagyon fontos momentum, amit én például, mint keresztyén nem tudtam.

Én hívőként éltem születésemtől kezdve, mert megkereszteltek, megbérmáltak. Az összes vallásos lépcsőfokot végigjártam, de arról, amit az Evangéliumban írnak, hogy miről szól az *Evangélium alapköve*, hogy mi az, amit *Isten elvégzett értünk*, azt nem értettem addig, amíg meg nem nyílt nekem. És ezt most elmondom.

ÉSAIÁS 53,10–11.

10. És az Úr akarata volt, hogy betegség törje össze...

Vagyis itt történt valami, amiről az emberek *nem tudnak*. Az Úrnak *elrendelt akarata* volt, hogy a Fiút, akit a földre adott, összetörje a betegség. *Betegség törje össze, így írja. Nagyon kemény szó ez a héberben: összezúzza, összeroncsolja, betegség által összetörje*. Nem tudtam erről, és sok ember nem tud erről. A hívők sem tudják.

Amikor kérdezed, hogy *miért halt meg Jézus*, akkor azt szokták mondani, hogy a *bűneimért*. És az még jó, ha valaki ennyit tud a világban. És amikor a gyógyulásra kerül a szó, hogy tudod-e, hogy *meggyógyultál Őbenne*, nem hallottak róla. Ezért ez a része az Evangéliumnak nagyon fontos, hogy a *Fiát törte össze betegség által*, hogy *te megváltott* lehess ebben is. És ezt a részt hirdetjük erőteljesen.

A mi Egyházunk nagyon erőteljes erről az oldaláról, hogy *hisszük a te gyógyulásodat*, és valljuk, és imádkozunk érte. És rengeteg gyógyulás történik a Szellem ereje által. Jelek, *csodák* követik Isten Igéjét, mert *tanítjuk*. Először meg kell látni ezt az embereknek.

10. És az Úr akarata volt, hogy betegség törje össze; – nem tudják ezt az emberek – hogyha önlelkét a bűnért áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata végbemegy az Ő keze által.

Nagyon érdekes, amit itt ír az Ige! Hogyha ezt Krisztus elvégezi értünk, akkor az Ő napjait itt a földön meghosszabbítja. *A hívőkben fog tovább élni*, akik befogadják ezt a megváltást. Az Úr a napjait ma itt a földön benned és bennem éli úgy, hogy *lakozást vett bennünk*. Így hosszabbította meg a napjait itt a földön. Ezt sem értik, akik nem értik az *újjászületést*.

Az Úr bennünk él, *befogadtuk* és hordozzuk. „Napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata végbemegy az Ő keze által.” Nincs másként, minden *hegynek* el kell *távoznia*, az Úr akarata végbemegy az Ő keze által. Ki vagy te, te nagy hegy, hogy akadályozni mered az Úr munkáit? Lapállá leszél. Az Úr akarata *végbemegy* az Ő keze által.

11. Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégedett lesz, ismeretével igaz Szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket Ő viseli.

Nem igazán értettem, hogy mit ért az alatt, hogy látni fog, mert az Úr mindig is látott rendesen. Tehát itt nem erről szól az Ige lényege. Egy kis *kiigazítással* így szól igazán az Ige:

ÉSAIÁS 53,11. NEW LIVING TRANSLATION

11. Mikor meglátja majd mindazt, ami elvégeztetik gyötrődése árán, megelégedik lelke. És azáltal, amit elszenvedett, ismeretével igaz szolgálom sokakat megigazít, mert minden vétkeiket Ő viseli.

Így szól tehát: hogy amikor [Jézus] majd meglátja mindazt, ami elvégeztetik ezzel az Ő gyötrődése árán, akkor megelégedik a lelke.

A Zsidó levélben van az a rész, hogy már a kereszt szenvedése előtt látta, hogy mi lesz a kereszt után, ott látott téged. És ezért tudta felvállalni ezt az iszonyatos szenvedést és elszakadást Istentől, mert ott látott téged, és abban megelégedett a lelke, hogy ott látott téged és engem, még a szenvedése előtt.

„Igaz szolgálom sokakat megigazít, mert minden vétkeiket Ő viseli.” Te szabad vagy. Ha Ő elviselte és a betegség összetörte, ez az igazi szabadság Krisztusban. Meg kell ezt ismerni.

Napjait meghosszabbítja. Tehát ez az, amit nekünk tudnunk kell, hogy az Úr bennünk él itt a földön, és az Ő napjait mi éljük itt a földön, *mintha Ő lenne itt* a földön. Úgy folynak ezek a napjai, ha mi jól éljük ezt az életet ebben a hatalomban, amit adott nekünk.

„Ember által van a halál.” Ez egy nagyon-nagyon fontos igazság, ezt most megnézzük az Igében, és el fogjuk olvasni, hogy hogyan került az ember ilyen helyzetbe. Mondják az emberek, hogy sok minden van a világban; hogy Isten hogyan engedheti, hogyan teheti; hogyha lenne Isten, akkor ez mind nem lenne; és fűjják a nótáikat féltudatlanságban. Amíg elő nem vesszük a Bibliánkat, addig nincs viláosságunk. Mit ír az 1Korinthus 15-ben?

1KORINTHUS 15,21–25.

21. Miután ugyanis ember által van a halál, – ez Ádám volt – szintén ember által van a halottak feltámadása is. – Ez pedig a második Ádám, vagy az utolsó Ádám, aki által van a halottak feltámadása is.

22. Mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, – aki a földre jön, az első Ádámnak a leszármazottjaként tekint rá az Írás – **mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak –** akármennyi sok jót cselekedtél, Ádámban meghaltál – **azonképpen a Krisztusban mindnyájan megeleveníttetnek. –** Akármennyire ezt meg azt tették, mert nem cselekedeteből van. – **Azonképpen a Krisztusban mindnyájan megeleveníttetnek. –** Azok, akik hisznek, mert Isten részéről ez el van végezve, és akik csak hisznek, azoknak megadatik, és a javukra írják odafent a mennyekiek.

23. Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután akik a Krisztuséi az Ő eljövetelekor. – Ezek vagyunk mi.

24. Aztán a vég, mikor átadja a királyságot az Istennek és Atyának; amikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat és erőt.

25. Mert addig kell néki uralkodnia, mígnem ellenségeit mind lábai alá veti.

Nagyon figyelmesen olvasd. *Krisztusról szól* ez az Ige. Vagyis egy várakozási stádiumban vagyunk olyan értelemben, hogy Jézus legyőzte az összes ellenségét, győzedelmes, dicsőséges diadalmat aratott felettük.

Felment a mennybe az Atya jobbjára, és nekünk pedig meghagyta, hogy *uralkodjunk*. És az Ő uralkodása *általunk* történik itt a földön, mert a napjait meghosszabbította általunk, mibennünk. A *mi uralkodásunk* által *uralkodik* itt a földön, és arra vár, míg minden ellensége a lábai alá vettetik. Hogyan fog ez történni? Általad!

Mert, ha van egy olyan ostoba ördög, aki veled ki akarna kezdeni, annak ellenére, hogy le lett győzve – mert Krisztus érvényesítette győzelmeit, és győzelemmel jött ki a pokolból –, akkor neked a *hatalmat* érvényesíteni kell, mert Őnéki addig kell uralkodnia, míg minden ellensége a *lába alá* nem vettetik. Vagyis neked *ki kell jelentened* a hatalmat. Krisztus *általad gyakorolja* itt a földön a hatalmát.

Meg kell *parancsolnod*, hogy Krisztus *lába alá helyezkedjen* el, mert Krisztusnak pihentetnie kell a lábát rajta. A *zsámolyt* arra használják, hogy az ember kinyújtózik, miután elvégezte a munkáját, és *pihenget*. Krisztusnak meg kell pihentetnie a lábát alattad. Gyerünk oda a helyedre! Nem kell ehhez kiabálni, hangoskodni, de tudni kell, hogy így működik.

Az ördög is tudja, ha te tudod. Krisztus tehát most *általunk uralkodik* itt az ellenségei felett, ha *te érvényesítet* ezt a hatalmat. Mert feltámadtunk Ővele, és az Ő élete van mibennünk, és napjait bennünk hosszabbította meg itt a földön.

Ezt az uralkodást rajtunk keresztül tudja elvégezni, ha te *hozzájárulsz*. Kell a beleegyezésed, kell az akaratod. Kell, hogy gyakorold ezt, hogy *kijelentsd*, hogy uralkodom feletted, és megparancsolod, hogy hová távozzon el. A Zsidó levél is ezt írja, hogy egy kis bátorítást is hozzak ebben:

ZSIDÓ 10,12–13.

12. Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre leült az Istennek jobbjára, – Ő uralkodik.

13. Várván immár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az Ő ellenségei.

Erre vár, és ebben vedd észre, hogy *van részed*. Uralkodnod kell, *parancsolnod* kell, és az ellenségeket, az Ő lábainak zsámolyául kell odahelyezned. Hangsúlyozom, ha van olyan ostoba ördög, aki pont veled akar kikezdeni. Merthogy ostobák. Mert jól tudják, hogy a győzelem megvan Krisztusban.

ZSOLTÁR 110,1–2.

1. Monda az Úr az én Uramnak: Üljj az én jobbomra, amíg ellenségeidet a Te lábaid alá vetem zsámolyul.

Ezt Dávid látomása, a Mennyei Atyát, és az Úr Jézus Krisztust, a Messiást látja. Az első Úr a Mennyei Atya, a második Úr pedig az Úr Jézus ebben a vonatkozásban.

2. Az Úr kinyújtja a Te hatalmad pálcáját Sionból, mondván: Uralkodjál ellenségeid között!

Mi történik tehát? Adott egy *hatalmi pálcát* a Mennyei Atya Jézus *Krisztusnak*, amit a Sionból fog kinyújtani *rajtad keresztül*, a hívő sereg felett, hogy itt a földön *uralkodjál* ellenségeid között. Még egyszer:

2. Az Úr kinyújtja a Te hatalmad pálcáját Sionból, mondván: Uralkodjál ellenségeid között!

A Sion mi vagyunk [a Gyülekezet], Sion hegyéhez járultunk. Vagyis így írja, hogy az ellenségeink között kell uralkodnunk. Az *ellenségeink* ideje még nem járt le. Itt vannak a *földön*, és a terveiket szeretnék végrehajtani. Éjjel és nappal vádolják a szenteket.

Ami gonosz tervet csak kigondolnak, *meg tudjuk semmisíteni*. És tudunk uralkodni, *képesek* vagyunk, mert *hatalmat kaptunk* ebben a csodálatos, *mindenható névben*, a Jézus nevében. Ezt mondja 23-as Zsoltárban is.

ZSOLTÁR 23,5.

5. Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam.

Vagyis itt lehetnek körben, ahányan csak vannak a világban. Az Úr azt mondja, parancsolj, asztalt terítettem neked, foglalj helyet, egyél és igyál, élvezd az életedet, uralkodj felettük, mert elárasztom fejedet olajjal, így folytatja, és csordultig van a te poharad. Semmiben nem fogsz szűkölködni, uralkodj! *Beolajozlak* téged, minden *át tudsz menni*, a dicsőségem olajával kenlek meg téged.

Elárasztom fejed olajjal, csordultig van a poharad. Itt vannak az ellenségeid, és neked asztalt terítettem, és uralkodjál. S Ő várja, hogy ezek az ellenségek a *lábai alá* kerüljenek *zsámolyul*, mert adott neked egy *hatalmi pálcát*. Ez királyi pálcá, amit *elrendelsz* a királyi jogarral, a Jézus hatalmával, az *úgy van*. Minden ellenségnek *térdet kell hajtani*, és be kell hódolnia a Jézus nevére.

Az Úr hatalmas *győzelmet szerzett* nekünk az ellenség minden ereje felett. Nekünk pedig ebben a névben, az Úr Jézus *nevében kell uralkodni* az ellenség közepette. *Érvényre* kell juttatnunk ezt a győzelmet a Jézus nevében. És az Úr *erre vár*. Várván, míg ellenségei mind a lábai alá kerülnek *zsámolyul*.

A Gyülekezetnek erre *rá kell ébredni*. Hagyjuk magunkat, hogy lökdössön minket jobbról is és balról is, és jönnek a hullámok, és jön az ár, és nem tudjuk, hová kapkodjunk, hogy mi történik körülöttünk. Ez nem jó állás a Krisztus Testében a hívő számára. Nem így kellene megállnunk. Hogy hogyan kellene állnunk, erről nézzünk még egy képet. Nézzük meg ugyanebben a fejezetben, az 1Korinthus 15-ben az Igéket, mert az Ige nem hagy minket csak úgy magunkra ebben, hogy azt mondja az Úr, hogy uralkodjunk, és nem mondaná meg, hogy hogyan.

Hiszen olyat nem várhat tőlünk az Úr, amit mi az Ő segítségével nélkül nem tudunk megcselekedni, mert akkor Ő nem lenne igazságos Isten. Márpedig Ő egy igazságos Isten. Nem kérhetne olyat tőlünk, amit nem tudnánk megcselekedni. Odaadta hozzá a *mikéntet*. Odaadta hozzá, hogy hogyan és miként, és ezt kell csak követnünk. Nézzük ezt.

1KORINTHUS 15,45–49.

45. Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám életet adó Szellemmé.

Azért írja Őt [Jézust] *utolsónak* az Ige, mert Ő a *második Ádám*, és több nem lesz. Mert Ő betöltötte, elvégezte és Istennek nem kell küldeni egy újabb áldozatot, Ő az utolsó.

46. De nem a szellemi az első, hanem az érzéki, azután a szellemi.

47. Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, a mennyből való.

Az Úr volt az, aki teljesen ember volt, és teljesen Isten egyszerre. Ezért mondja így, hogy a második ember az Úr, de Ő teljesen Isten is volt. Ő Isten volt testben. A mennyből való. Nem azt mondja, hogy a mennyben van, hanem a *mennyből való*. Onnan származott.

Mivel Ő mennyből való, vagyis mennyei, és mi az Ő *képére* jöttünk Őútána, *mi is mennyeiek* vagyunk. Ez a nagy titka. Mi mennyeiek vagyunk itt a földön, mi nem testiek és nem érzékiek, hanem szellemiek és mennyeiek vagyunk. A második ember, az Úr a mennyből való.

1KORINTHUS 15,48–49.

48. Amilyen ama földi, olyanok a földiek is; és amilyen ama mennyei, olyanok a menyeiek is.

Ezek mi vagyunk, mi menyeiek vagyunk. És ez tudatja velünk, hogy amilyen ama mennyei, aki ott fent ül a trónján, olyanok vagyunk mi is itt, a *mennyeiek itt a földön*.

49. És amiképpen hordtuk a földinek ábrázatát, hordani fogjuk a menyeinek ábrázatát is.

Nos, mivel itt jövő időt jelöl az Írás, ezért az emberek gondolják, hogy ez majd a mennyben lesz, amikor hordjuk ezt a gyönyörű mennyei ábrázatot. Valóban, a mennyben nagyon szépek és csinosak leszünk, ez biztos.

De engedjétek meg, hogy bebizonyosítsam nektek, hogy már a *földi létüinkre* és a mivoltunkra vonatkoztatja az Ige. Ahogy eddig hordtuk az első embernek, a földinek az ábrázatát, és ahogy megjelent az *utolsó Ádám* és elvégezte, majd Isten feltámasztotta Őt, úgy *hordjuk* már itt a földön ennek a második, vagyis utolsó Ádámnak a *mennyei ábrázatát*.

Erre hoztam nektek Igéket, hogy ezt bebizonyítsam: ez a *földi életüinkre* és arra való járásunkra vonatkozik, hogy a mennyei ábrázatát viseljük itt a földön. Hoztam nektek fordításokat, mert bizony sok fordítást nem jövő, hanem már jelen időben írja. Párat fel fogok olvasni, hogy mellém álljon, hogy támogasson abban, amit mondok, mert nem az égből kaptam, hanem a Szent Szellem mondja ezt. Az Írás mondja ezt.

1KORINTHUS 15,49. ROTHERHAM FORDÍTÁS

49. És, ahogy hordtuk a földi ember ábrázatát, hordjuk magunkon a mennyei ember ábrázatát is!

Vagyis viseljük magunkon a mennyei ember ábrázatát is.

1KORINTHUS 15,49. DOUAY-RHEIMS FORDÍTÁS SZERINT:

49. Ezért, amiként magunkon hordjuk a földi ember ábrázatát, – ugye hordjuk, mert úgy nézünk ki, mint a földiek, de van egy másik ábrázat is – viseljük magunkon/öltük magunkra ezt a mennyből való ember ábrázatát is!

Vagyis van egy ábrázat, amit *viselnünk* kell itt a *földön*. És tudd meg, hogy mi az *ábrázat* szó a görögben, az *ikon* szó szerepel ott. Innen van az *ikon*, vagyis ez egy *képviseletet* jelöl. *Az ikonját hordjuk a menyeinek*.

A mai számítógépes világban az, hogy ikon, mindenki tudja mit jelent. Vannak az ikonok a számítógépen, már a kezdő lapon ott ülnek az ikonok. Mindegyik jelent valamit, *jelképez* valamit. Ránézünk, és tudjuk, hogy hová visz minket az a program.

Úgy van *Krisztus ábrázata* rajtunk, egy ikont hordunk itt a földön. Egy ábrázatot. A mennyei ábrázatot viseljük itt a földön. Ezt akarja tőlünk az Ige.

1KORINTHUS 15,49. WEYMOUTH NEW TESTAMENT FORDÍTÁS SZERINT:

49. És ahogy hordjuk magunkon ezt a földiekhez hasonlatos ábrázatot, azon legyünk, hogy a mennyben ülőhöz/lakozóhoz (the heavenly One) való hasonlatosságot is magunkon hordozzuk.

És *hordoznunk* kell mindazt, amit a „mennyekben ülő” képvisel. Ő megdicsőült, Ő feltámadt, Ő bűn nélküli. Ő szent, Ő mindenható, maga a szeretet. És ezek vagyunk mi, ennek az ikonját hordozzuk itt a földön, míg e testben vagyunk. Még egy fordítás.

1KORINTHUS 15,49. WORLD ENGLISH BIBLE FORDÍTÁS SZERINT:

49. Ahogy hordjuk a porból lett ember ábrázatát, úgy hordjuk a mennyeknek ábrázatát is!

Tehát szó nincs jövő időről. *Itt a földön hordjuk* ezt az ábrázatot. Még egy dologban bebizonyítom néktek, hogy ez egy *jelen idejű* vonatkozás. Az 1János 4,17-ben írja, hogy *amint Ő van*, úgy vagyunk mi is már *most itt* e világban. Ilyen ikonok vagyunk.

Mert, ahogy Ő feltámadt, ahogy Ő megdicsőült, s ahogy Ő bűn nélküli lett – ugye másodszor bűn nélkül jön vissza értünk, mert Ő bűn nélküli –, *úgy vagyunk mi is* e világban most itt a földön. Mondja az Ige, hogy *fel kell öltöznünk* a Krisztust. És úgy kell *uralkodnunk*, és úgy kell *parancsolnunk* az ellenségnek, mintha azt *maga Jézus tenné*, ha itt állna. Ezt jelenti az ikon hordozása, a mennyei hordozása.

Mi ezt a *mennyeit hordozzuk* magunkon, a mennyből valót. Ugyanis a mennyben nem az ábrázatot fogjuk viselni, nem az ikont fogjuk magunkon viselni, mert az értelmetlen dolog lenne. A mennyben már nem képviselőben vagyunk. Azt írja, hogy a *mennyben* meg fogjuk Őt látni, amint van, mert nyilvánvalóvá lesz, hogy *mivé lettünk*.

1JÁNOS 3,2.

2. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk Őt látni, amint van.

Ott már nyilvánvaló lesz, hogy mik vagyunk. Most még nem nyilvánvaló, ha rám nézel, hogy mi van itt belül. De el van rejtve, mert *hordozom* az ikonját, hordozom a képét, a mennyeknek hordozom minden *áldását*, és kiterjesztem ezt a *hatalmam*at, és használom ezt a hatalmam, és élek vele. És az ellenség ezt nagyon jól tudja, hogy *ki lakik idebent*.

És ha parancsolok, engedelmeskednie kell, mert a mennyeknek ábrázatát hordozom, ahogy az Ige írja. Itt a földön kell az Ő ábrázatát hordoznunk, az ikonját. *A földön* kell Őt *képviselni*, aki a mennyben van. Ez *küldetés, teljhatalommal!*

Úgyhogy a *hatalom pálcáját* kinyújtjuk, és *parancsolunk* a Jézus nevében, mert nekünk adta, a Sion [Gyülekezet] hegyén lakozóknak. Így hosszabbította meg az Ő életét mibennünk. *Az örök élet képviselőtében* vagyunk, járunk itt a földön, ebben a világban, és *felelősségünk* van, hogy az Ige meg tudjon *nyilvánulni* általunk.

Nemcsak lötyögni jöttünk a világba. Nemcsak azért jöttünk, hogy minden kérésünk beteljen. Az egy nagyon jó dolog, amit adott nekünk Isten, hogy kérhetünk és megkapjuk, de nem azért van, hogy telhetetlenek legyünk, és ha van tíz házam, most megyek és tizenegyediket is kérek. Szó nincs erről. A kereszténység nem erről szól. Ezek szélsőségek.

Arról van szó, hogy mennyeiek vagyunk itt a földön, és a mennyei ábrázatát, ikonját hordozzuk itt a földön. Ezt a *hatalmat hordozzuk* itt a földön, *érvényesítjük*, és *felelősségünk*, hogy az Ige meg tudjon *nyilvánulni* ebben a világban.

Mert az Igétől születünk, és az Ige meg akar *nyilvánulni* rajtunk keresztül. Ha ránk néznek, Jézust kell, hogy lássák. Ez egy nagyon súlyos állítás. Felelősségünk van, mert honnan ismerné meg a világ Krisztust, ha nem rólunk? Ha ránk néznek, *Jézust kell látniuk!*

Ha *parancsolunk*, az ellenségnek úgy kell engedelmeskednie, *mintha Jézus tette* volna azt. Az Ő *hatalmát kaptuk*, az Ő Szellemét kaptuk. Az Ő Szelleme épít. Mondtuk az elején, hogy

„nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Szellemmel”. Az Ő Szellemeivel parancsolsz ugyanúgy, mintha Jézus szólta volna.

Az Ő képviselőjében járunk itt a földön, az Ő életét hordozzuk. Ha ráteszed a kezed a betegre, az Ő élete árad, mert az van benned. Annak meg kell nyilvánulnia itt e világban. Ezt fel kell írunk a szívünkbe.

Hogy mennyire igaz az, hogy *kéz érintése nélkül* végez el Isten dolgokat, most már nem lesz időm, hogy odalapozzak, de az igehelyeket elmondom. Dániel könyvéről volt a múlt hetekben szó.

Dániel 2,34. 2,45. 8,25. verseit ha odahaza megnézik, azt fogjátok olvasni, hogy kéz érintése nélkül *zúzta össze Isten* az addigi birodalmakat, annak az állóképnek a formájában. Leszakadt egy kő, kéz nélkül, és összetörte, összezúzta az állóképet [szobor, bálványszobor] és elrontotta az előző birodalmakat. És egy olyan *birodalmat* hozott elő, amit az *Úr épít*, és ami örökké megáll. Ez vagy te. Senki nem árthat neked, kéz érintése nélkül épül.

Álljunk fel, és köszönjük meg Istennek. Lehet, hogy egy kicsit súlyos eledel volt, akkor bocsánatot kérek, de el kellett, hogy mondjam, hogy ez minket átmosson, és hogy ez lüktessen bennünk, és törekedjünk ebbe az irányba. Ne hagyjuk, hogy az ellenség eltaposson minket. *Ne hagyjuk magunkat*, mert Jézus adott nekünk erre egy teljhatalmat, hogy éljünk vele.

Egy megvallást fogunk tenni, ami ennek az irányába szól majd, hogy kijelentjük, hogy egyetértettünk azzal, amit hallottunk. A megvallást teljes hittel, meggyőződéssel és teli torkodból szeretném, ha tennéd, hogy valóban elhangozzék. Így szól:

Az Ő akarata szült engem az igazságnak Igéje által, így újonnan születtem, nem romlandó magból, hanem romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké. Meg van írva, mindaz, ami Istentől született, legyőzi a világot. Én az Istentől születtem, és legyőztem a világot.

Én az Istentől vagyok, és legyőztem a betegséget, mert nagyobb Ő, aki bennem van, mint a betegség, ami a világban van. Én az Istentől vagyok, és legyőztem a szegénységet, mert nagyobb Ő, aki bennem van, mint a szegénység, ami a világban van. Ki vagy te, te nagy hegy az életemben, hogy akadályozni akarsz engem? Lapállvá leszel előttem, Isten felkentje előtt.

Mert, aki elkezdte bennem a munkát, be is végzi, a Krisztus Jézusnak napjáig. Ő végzi bennem mind az akarást, mind a cselekvést az Ő jókedvéből. Nem erővel, nem hatalommal, hanem a drága Szent Szellem által elsöpri minden ellenségemet, Jézus nevében. Ámen.

A szent tiszta igazságot szóltuk, köszönjük Istennek. Ahogy meg van írva, úgy van nekünk. Ámen.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.